

Abstract

The overarching aim of this work is to interrogate the depictions of the Satanic figure in texts of contemporary popular culture. The core of this research involves developing and naming the concept of the Satanic Queer, formalising it as an analytical tool and methodological code. This operational figure is defined not as a stable identity or constituency, but as a morphing code that becomes legible when the Devil is staged under digital conditions. The study treats the Devil as a figure of movement that routes desires, ethical tests, and institutional critiques through fan circuits and streaming infrastructures. This project advances a new model linking queer theory and media studies, departing from traditional theological and archival scholarship to treat the Devil with the specificity of the digital medium. Its central argument is twofold: first, that the Devil's contemporary prominence is less a doctrinal revival than a function of a media ecology that privileges circulation and enactment; and second, that the Satanic Queer clarifies how non-essential identities are assumed in practice through acts, affects, and platformed performances that keep form in motion rather than at rest.

The methodology sets out the dissertation's conceptual frame by pairing intermedial close reading with morphing-as-practice to examine a figure that resists consolidation, informed by queer critique, performance studies, and digital culture. The empirical corpus centres on works from the past twenty-five years. The study demonstrates that "Satanic Queer" functions as a model for tracking the movement of signs in digital culture: its contemporary force lies not in anchoring the notion of "evil," but in keeping properties from hardening into oppositions. Accordingly, the contemporary Devil is best understood as a suite of cultural operations rather than a stable essence.

Abstrakt:

Nadrzędnym celem niniejszej pracy jest zbadanie przedstawień figury Szatana w tekstach współczesnej kultury popularnej. Rdzeniem badań jest wypracowanie i nazwanie pojęcia „Satanic Queer,” sformalizowanie go jako narzędzia analitycznego oraz kodu metodologicznego. Ta figura operacyjna definiowana jest nie jako stabilna tożsamość czy zbiorowość, lecz jako morfujący kod, który staje się czytelny, gdy Diabeł jest inscenizowany w warunkach cyfrowych. Badanie traktuje Diabła jako figurę ruchu, która kieruje pragnieniami, próbami etycznymi i krytykami instytucjonalnymi poprzez obiegi fanowskie i infrastruktury streamingowe. Projekt proponuje nowy model łączący teorię queer i medioznawstwo, odchodząc od tradycyjnych ujęć teologicznych i archiwistycznych, aby ująć Diabła ze specyfiką medium cyfrowego. Centralna teza jest dwuczłonowa: po pierwsze, współczesna widoczność Diabła wynika mniej z doktrynalnego odrodzenia, a bardziej z ekologii mediów, która uprzywilejowuje cyrkulację oraz performowanie; po drugie, „Satanic Queer” wyjaśnia, jak w praktyce przyjmowane są nieesencjalne tożsamości poprzez akty, afekty i performanse platformowe, które utrzymują formę w ruchu, a nie w spoczynku.

Metodologia wyznacza ramę koncepcyjną dysertacji, łącząc intermedialną lekturę bliską z morfowaniem jako praktyką w celu zbadania figury odpornej wobec konsolidacji; inspiracją są krytyka queer, performance studies i kultura cyfrowa. Korpus empiryczny koncentruje się na pracach z ostatnich dwudziestu pięciu lat. Badanie dowodzi, że „Satanic Queer” funkcjonuje jako model śledzenia ruchu znaków w kulturze cyfrowej: jego dzisiejsza siła polega nie na zakotwiczeniu pojęcia „zła”, lecz na powstrzymywaniu cech przed twardnieniem w opozycje. W konsekwencji współczesny Diabeł najlepiej daje się uchwycić jako zespół operacji kulturowych, a nie stabilna istota.